

Arrest

nr. 348 096 van 8 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MADESSIS
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinques).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. MADESSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Procedurele voorgaanden

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinques).

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005- 06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de inlichtingen waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij ambtshalve uit de bevolkingsregisters werd afgevoerd. Gelet op artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt zij dus verondersteld het land te hebben verlaten. Er blijkt dan ook niet dat zij nog een actueel belang heeft bij het ingestelde beroep.

Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 maart 2026 diende verzoeker een verzoek tot horen in, waarbij hij aanvoert dat hij zich nog steeds op het Belgisch grondgebied bevindt, dat hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat hij ingevolge deze aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 3. Bij zijn verzoek tot horen is een kopie van een hem, op 17 november 2025, te Namen afgeleverde bijlage 3 gevoegd.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker middels het voorleggen van de bijlage 3 van 17 november 2025 het bewijs levert dat hij, ook nadat hij op 23 april 2025 uit de bevolkingsregisters werd geschrapt, nog op het Belgisch grondgebied aanwezig was. Een dergelijk bewijs van inontvangstname van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt immers enkel overhandigd wanneer uit een woonstcontrole blijkt dat de vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft. In casu blijkt aldus uit de bijlage 3 dat de bevoegde autoriteiten van de stad Namen hebben vastgesteld dat verzoeker op het door hem meegedeelde adres in deze stad verblijft.

Het in de beschikking van 2 maart 2026 opgenomen standpunt dient bijgevolg te worden verlaten en een verder onderzoek van het ingediende beroep dringt zich op.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Verzoeker diende op 7 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 31 juli 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.3. Bij arrest nr. 319 609 van 9 januari 2025 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 20 februari 2025 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 21 februari 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [H.]

voornaam : [M.R.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31.07.2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09.01.2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgedieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een

sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn. Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van het recht om te worden gehoord en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het voorzichtigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzorgsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“i. Wat betreft de verwestering van de verzoeker in België – schending van het recht om te worden gehoord, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het algemene beginsel van zorgvuldigheid en goed bestuur, en van artikel 74/13 van de wet van 15/12/80

Aangezien, ter herinnering, het recht om te worden gehoord deel uitmaakt van het algemene beginsel van de rechten van de verdediging, zoals gewaarborgd door het recht van de Europese Unie.

Dat dit recht om te worden gehoord elke persoon de mogelijkheid garandeert om op een nuttige en effectieve manier zijn standpunt kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van een beslissing die zijn belangen nadelig kan beïnvloeden.

Dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU):

"Het recht om te worden gehoord vóór de vaststelling van een dergelijke beslissing [een beslissing die de geadresseerde ervan kan benadelen] moet de bevoegde nationale administratie in staat stellen het dossier te onderzoeken zodat zij een beslissing kan nemen met volledige kennis van zaken en deze op passende wijze kan motiveren, zodat de betrokkene, indien nodig, zijn recht op beroep daadwerkelijk kan uitoefenen."

Dat zij herhaaldelijk heeft benadrukt dat: "Het recht om te worden gehoord slechts op nuttige wijze kan worden uitgeoefend als de betrokken persoon toegang heeft tot het dossier."

Dat bijgevolg, gelet op het doel van dit algemene rechtsbeginsel, de bevoegde autoriteit, om met volledige kennis van zaken te kunnen beslissen, "een grondig onderzoek naar de feiten moet uitvoeren, de nodige elementen voor de besluitvorming moet verzamelen en alle bestanddelen van het dossier in overweging moet nemen."

Dat in casu de verzoeker niet is gehoord vóór de vaststelling van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat uit het administratief dossier ook niet blijkt dat de verzoeker toegang heeft gehad tot zijn administratief dossier vóór de besluitvorming en dat hij daadwerkelijk op de hoogte is gebracht van het bevel om het grondgebied te verlaten dat de tegenpartij tegen hem wilde nemen.

Dat, indien de verzoeker vóór de besluitvorming zou zijn gehoord, de tegenpartij op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat de betwiste beslissing een schending vormt van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat de verzoeker immers een verwesterde jongeman is en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt vanwege zijn verwestering.

Dat de verzoeker reeds meerdere jaren in België verblijft, zijn DASPA-schooltraject heeft afgerond en momenteel ingeschreven is in de richting carrosserie. Bovendien spreekt hij Frans en heeft hij een vriendin in België. De verzoeker is een jongeman die perfect geïntegreerd is in België.

Dat door de verzoeker niet de kans te geven om zijn argumenten naar voren te brengen vóór de vaststelling van de betwiste beslissing, de tegenpartij op flagrante wijze het recht van de verzoeker om te worden gehoord schendt.

Dat bovendien de tegenpartij geen adequate rekening houdt met de risico's die de verzoeker loopt bij terugkeer, als verwesterde jongeman die meerdere jaren in Europa heeft doorgebracht.

Dat het EUAA verslag van december 2023 aangeeft dat: « The Taliban have reportedly had the aim to 'purify' Afghan society¹⁰⁰³ and eject foreign influence from Afghanistan¹⁰⁰⁴. The de facto state has invested vast resources on building mosques and madrassas across the country. ¹⁰⁰⁵ As mentioned, an international analyst stated that the Taliban's 'assault' on Western education is part of the supreme leader's project to 'purify' Afghan society"

Dat het ook het geweld vermeldt waaronder mensen die naar muziek durfden te luisteren hebben geleden: "Since the takeover, music schools have been closed¹⁰²⁰, and Taliban fighters have been destroying¹⁰²¹ and burning music instruments, ¹⁰²² and subjecting musicians to public shaming, physical violence, ¹⁰²³ and arrests. ¹⁰²⁴ Many musicians have left Afghanistan. ¹⁰²⁵ or have stopped performing. ¹⁰²⁶ On 25 January 2023, a singer originating from Panjsher Province was arrested for the second time by the Taliban. In 2022, the singer was reportedly arrested and tortured, before being released.¹⁰²⁷ Afghan media reported on cases where the Taliban had detained, ¹⁰²⁸ beaten¹⁰²⁹ and killed individuals for playing music. In one case the Taliban detained and shaved the heads of around 30 students in Faryab as punishment for playing music. OHCHR also recorded instances of arbitrary arrests, detentions and ill-treatment in situations where music has been apprehended in private vehicles, on telephones and during weddings"

Dat de VN-Veiligheidsraad in 2023 meer dan 120 gevallen van onmenselijke en vernederende behandelingen heeft geregistreerd wegens niet-naleving van de door de Taliban vastgestelde islamitische waarden :

« The de facto Ministry for the Propagation of Virtue and the Prevention of Vice claimed to have made some efforts to improve staff discipline. On 24 May, the de facto Ministry publicly announced that one of its staff members had been dismissed after a video of the staff member slapping a bus driver was circulated on social media. Nonetheless, UNAMA documented at least 120 incidents of ill-treatment, arbitrary arrest and detention applied by Ministry personnel against individuals accused of failing to comply with instructions".

Dat Taliban-sympathisanten en sommige delen van de Taliban een negatief beeld hebben van mensen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of als mensen die vluchten voor daden die ze hebben begaan. De hoogste leider van de Taliban, Hibatullah Akhundzada, heeft benadrukt hoe belangrijk het is om Afghanen in Afghanistan te houden. Hij zei dat de ethische overtuigingen en denkwijze van mensen die naar het Westen reizen, in het gedrang kunnen komen en dat ze gedwongen worden om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen.

Dat artikel van RFERL dd. 17 augustus 2023 aangeeft : « Locals say members of the Taliban's morality police patrol the streets and alleyways of the city at night in search of violators. Afghans caught contravening the ban can be beaten or jailed.

The morality police are responsible for enforcing the Taliban's morality laws, including its strict dress code and gender segregation in society.”

Dat in een artikel van 13 november 2023, Artistic Freedom Initiative aangeeft : “Since their return to power, the Taliban have reinstated a judicial system based on orthodox interpretations of Islamic law that severely limit personal freedoms and human rights. The Taliban have disenfranchised women and girls by placing restrictions on their access to education, employment, and participation in public life.

The regime’s repressive approach to law enforcement has been marked by violent punishments, such as public executions and amputations, for individuals who violate their strict interpretation of Islamic law, further violating their right to a fair trial and protection from cruel, inhuman, and degrading treatment. Dissent against the Taliban’s rule has also resulted in grim consequences, with numerous cases of activists, intellectuals, and government officials disappearing or facing extrajudicial killings, illustrating a stark infringement on the right to life and due process”.

Dat men in het COI verslag van 02 september 2020 leest dat :

“All returnees from Europe are suspected that they have adapted themselves to the [informal translation] ‘European culture and lifestyle’ while abroad”.

“Westernised Afghans are in Dari called ‘qarb-zadeh’ and the reasons to be seen as qarb-zadeh could include personal expressions that cannot be spontaneously suppressed such as posture and gesture. The returnees then could be seen as having become less religious in the West and in order to avoid this accusation they have to demonstrate their faith in a ‘particularly convincing’ way in their daily lives.”

“The expected misconduct also includes extramarital relationships, consumption of pork, alcohol and drugs, as well as all possible forms of apostasy - from neglecting religious duties such as regular prayer, through various forms of blasphemy, to conversion to Christianity or atheism. Asylum seekers in particular are suspected of having converted because there is an increasingly widespread rumor in Afghanistan that European countries allegedly only grant protection to Christians.”

Dat uit het OSAR-verslag van 26 maart 2021 blijkt dat geweld tegen Afghaanse repatrianten vaak en zeer kort na hun terugkeer voorkomt.

Dat uit een artikel in Deutsche Welle (DW) blijkt dat repatrianten uit Europa en hun gezinnen als rijk worden beschouwd en dat dit hun leven in gevaar kan brengen.

Dat het bovenvermelde OSAR verslag meldt dat :

“En se référant à de multiples sources, Friederike Stahlmann en est venue à la conclusion que les rapatriés et leurs familles sont exposés au risque de la criminalité au quotidien et aux réseaux criminels qui espèrent faire de gros profits en extorquant et en enlevant les rapatriés. Selon l'EASO, il existe également un risque plus élevé d'enlèvement pour les rapatriés d'Europe, car ils sont prétendument riches.”

“Selon une étude du Mixed Migration Centre (CMM), les rapatriés risquent également de manière disproportionnée d'être victimes de violences intercommunautaires et de vols en raison du manque de relations locales. Même si la famille les accueille, la communauté se montre négative à leur égard et ils sont stigmatisés. Comme les rapatriements sont généralement associés à un crime supposé, les rapatriés sont souvent accueillis avec méfiance et hostilité. L'étude du VIDC signale également la menace que représentent les communautés élargies. Selon Amnesty International, de nombreux rapatriés craignent d'être ciblés par la communauté, car ils sont soupçonnés d'avoir eu à l'étranger un comportement contraire à l'islam, par exemple en buvant de l'alcool ou en rencontrant des femmes.”

De UNHCR beschrijft in de UNHCR richtlijnen met betrekking op de kiestbaarheid in het kader van de evaluatie van de behoeften aan internationale bescherming van de Afghaanse asielaanvragers zoals gemeld in de inleiding het volgende :

“Que les rapatriés prétendent « occidentalisés » ; considérés comme des « étrangers » ou des espions ; sont menacées, torturées ou tuées par des groupes antigouvernementaux”.

Dat volgens het EASO verschillende bronnen suggereren dat repatrianten een groter risico lopen op rekrutering door gewapende groepen.

Dat Amnesty International in haar jaarverslag van 2019 ook heeft gemeld dat veel Afghaanse repatrianten te maken hebben gehad met bedreigingen en geweld van gewapende groepen waaraan zij hebben geprobeerd te ontsnappen.

Dat de tegenpartij op geen enkele manier het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugkeer naar Afghanistan voor de verzoeker analyseert.

Dat zij enkel het risico met betrekking tot de sociaaleconomische situatie in Afghanistan onderzoekt, maar helemaal niet het risico met betrekking tot de veiligheidssituatie.

Dat, zelfs als het CGVS de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming niet heeft toegekend, het desondanks aan de tegenpartij is om een onderzoek te voeren naar het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugkeer naar Afghanistan.

Dat de betwiste beslissing op flagrante wijze de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motivering van administratieve handelingen schendt, door het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen niet te analyseren vanuit het oogpunt van de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder gezien de verwestering van de verzoeker en zijn integratie in België.

Dat de tegenpartij eveneens het recht van de verzoeker om te worden gehoord schendt door hem niet de mogelijkheid te bieden om elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie naar voren te brengen vóór de vaststelling van de betwiste beslissing.

Dat de beslissing dus geen rekening kan houden met alle elementen van het dossier van de verzoeker, in overeenstemming met de verplichting tot voorzichtigheid en zorgvuldigheid, die eenvoudigweg op verzoek aan de tegenpartij ter beschikking hadden kunnen worden gesteld.

Dat de beslissing duidelijk onwettig is.

ii. Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, het recht om te worden gehoord en artikel 74/13 van de wet van 15/12/80

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, evenals artikel 22 van de Belgische Grondwet, bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven en familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, behalve voor zover deze inmenging bij de wet is voorzien en noodzakelijk is in een democratische samenleving in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het handhaven van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Dat om te bepalen of er sprake is van een schending van het recht op privé- en gezinsleven, eerst moet worden onderzocht of er daadwerkelijk sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, waarbij de rechter zich moet baseren op het moment waarop de aangevochten beslissing werd genomen.

Dat artikel 8 EVRM het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven' definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Dat voor het vaststellen van het bestaan van een gezinsleven, eerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familieband. Vervolgens moet feitelijk blijken dat de persoonlijke band tussen de leden van deze familie voldoende hecht is.

Dat het begrip 'privéleven' evenmin wordt gedefinieerd door artikel 8 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een breed begrip is en dat het niet mogelijk of nodig is om hiervoor een uitputtende definitie te geven.

Dat het bestaan van een gezinsleven of privéleven – of beide – in feite moet worden beoordeeld.

Dat indien het bestaan van een gezinsleven is vastgesteld, moet worden onderzocht of er sprake is van inmenging door de staat in dit gezins- en/of privéleven.

Dat hierbij dient te worden nagegaan of de betrokkene voor de eerste keer een verblijfsvergunning heeft aangevraagd, dan wel of de beslissing een einde maakt aan een reeds verworven verblijfsrecht.

Dat indien het gaat om een eerste toelating, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat er geen sprake is van inmenging en dat er geen toetsing plaatsvindt aan de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM.

Dat het Hof echter in dat geval oordeelt dat moet worden onderzocht of de staat een positieve verplichting heeft om het privé- en/of gezinsleven te behouden en te ontwikkelen.

Dat dit gebeurt door een belangenafweging.

Dat indien uit deze belangenafweging blijkt dat de staat een dergelijke positieve verplichting heeft, er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat indien het gaat om een beslissing die een verworven verblijfsrecht beëindigt, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent dat er sprake is van inmenging en dat in dat geval de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM in aanmerking moet worden genomen.

Dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, niet absoluut is. De lidstaten kunnen dit recht beperken binnen de grenzen die in de tweede paragraaf van het artikel zijn vastgesteld.

Dat de inmenging van een overheid slechts toelaatbaar is indien deze bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft zoals vermeld in de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM, en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken. Hierbij moet de overheid aantonen dat er een evenwicht is gezocht tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft benadrukt dat het EVRM op zichzelf geen recht garandeert voor een vreemdeling om een staat binnen te komen of daar te verblijven. Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om het door vreemdelingen gekozen woonland te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te laten.

Dat het, volgens een algemeen aanvaard beginsel van het internationaal recht, aan de staat is om de openbare orde te handhaven, met name door de controle op de toegang en het verblijf van vreemdelingen uit te oefenen.

Dat de eisen van artikel 8 EVRM, evenals die van andere verdragsbepalingen, waarborgen bieden en geen kwestie zijn van bestuurlijke willekeur of praktische regelingen.

Dat artikel 8 EVRM voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 en dat het aan de administratie is om, alvorens een beslissing te nemen, een zo zorgvuldig mogelijk onderzoek te verrichten op basis van alle relevante omstandigheden.

Toepassing op de casus :

Dat de motivering van de bestreden beslissing niet duidelijk maakt waarom het bevel om het grondgebied te verlaten geen inmenging vormt in het privéleven van de betrokkene, noch waarom een eventuele inmenging niet onevenredig zou zijn ten opzichte van het nagestreefde doel.

Dat reeds werd geoordeeld dat:

"Artikel 8 EVRM verzet zich er niet tegen dat staten voorwaarden stellen aan het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied en dat zij bijgevolg verwijderingsmaatregelen nemen tegen hen die niet aan deze voorwaarden voldoen. Een dergelijke inmenging is echter alleen toegestaan indien zij een maatregel vormt die, in een democratische samenleving, noodzakelijk is, met name voor de handhaving van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. Dit noodzakelijkheidscriterium impliceert dat de inmenging is gebaseerd op een dringende maatschappelijke behoefte en evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel. In dit opzicht is het aan de autoriteit om aan te tonen dat zij zorgvuldig een rechtvaardig evenwicht heeft gezocht tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging in het recht van de verzoeker op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven."

Dat het aan de tegenpartij was om in de motivering van haar beslissing op te nemen dat zij, na een geïndividualiseerd onderzoek van het dossier, zorgvuldig een evenwicht heeft gezocht tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op gezinsleven, hetgeen zij heeft nagelaten.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de schending van artikel 8 volledig stereotiep en ongepast is.

Dat er geen enkele rekening is gehouden met het privéleven van de verzoeker in België.

Dat de verzoeker echter bij een Belgisch gezin woont, zoals eerder vermeld studies volgt in België en een sociaal netwerk heeft opgebouwd in de regio Namen.

Dat de verzoeker bovendien een vriendin heeft in België.

Dat de verzoeker perfect geïntegreerd is in België.

Dat geen van deze elementen in aanmerking is genomen door de tegenpartij, aangezien de verzoeker niet werd gehoord en zijn situatie dus niet is geactualiseerd met betrekking tot artikel 8 EVRM.

Dat hieruit blijkt dat de tegenpartij niet alleen het recht om te worden gehoord en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, maar ook artikel 8 EVRM, door geen rekening te houden met het privéleven van de verzoeker in België en hem niet de kans te geven deze elementen naar voren te brengen."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, aangezien hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Hij heeft hierbij nader geduid dat hij vaststelde dat verzoeker niet in het bezit is van

een geldig paspoort met geldig visum. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder heeft uiteengezet waarom hij meent dat voormelde elementen geen beletsel vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Hij heeft er tevens op gewezen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming reeds werd afgewezen. Verweerder heeft evenzeer toegelicht op welke gronden hij oordeelde dat de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet leidt tot het besluit dat verzoeker niet naar dat land zou kunnen terugkeren. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoeker nog lijkt te willen aangeven dat verweerder heeft nagelaten toe te lichten waarom eventuele veiligheidsrisico's die verbonden zijn aan zijn voorgehouden verwestering geen hinderpaal vormen voor het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan het volstaan op te merken dat verweerder uitdrukkelijk heeft overwogen dat het verzoek om internationale bescherming dat hij indiende door de commissaris-generaal werd verworpen en dat ook het beroep dat hij instelde tegen deze weigeringsbeslissing reeds door de Raad werd afgewezen. Aangezien verzoeker kennis had van de beslissing van de commissaris-generaal en van het arrest van de Raad en in deze stukken uitgebreid wordt toegelicht waarom de veiligheidssituatie in Afghanistan en verzoekers voorgehouden verwestering niet toelaten te concluderen dat hij niet in dat land kan verblijven kan niet worden geconcludeerd dat verweerder de formele motiveringsplicht miskende door een reeds meegedeelde en dus gekende redengeving niet nogmaals in extenso te herhalen in de bestreden beslissing.

Daar niet blijkt dat verzoeker in België een gezinsleven- of privéleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM kan vallen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hieromtrent een motivering diende te worden voorzien.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Aangaande de aangevoerde schending van het recht om te worden gehoord stelt de Raad vast dat uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoeker in het raam van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming meermaals en uitvoerig werd gehoord. Hij had hierbij de mogelijkheid om, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, zijn persoonlijke situatie te verduidelijken en uiteen te zetten om welke redenen hij meende niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker lijkt te willen stellen dat hij nog bijkomend diende te worden gehoord moet verder worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij, indien hij nogmaals zou zijn gehoord, nog dienstige informatie had kunnen verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat hij niet langer legaal in België verbleef of waaruit kon worden afgeleid dat er nieuwe elementen waren die konden verhinderen dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Hij stelt weliswaar dat hij, bij een aanvullend gehoor, had kunnen toelichten dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt vanwege zijn verwestering en wijst er daarbij op dat hij reeds meerdere jaren in België verblijft, zijn DASPA-schooltraject heeft afgerond en actueel is ingeschreven in de richting carrosserie, dat hij Frans spreekt en een vriendin in België heeft. Hij citeert in dit verband ook uit verschillende landenrapporten betreffende de situatie in Afghanistan en de risico's die voortvloeien uit een verwestering na een verblijf in het buitenland. Verweerder was, blijkens de stukken van het administratief dossier, evenwel reeds op de hoogte van de duur van verzoekers verblijf en van het feit dat hij verklaarde verwesterd te zijn en in dit verband verwees naar zijn schoolloopbaan, en het aanleren van de Franse taal. Verweerder was evenzeer op de hoogte van het feit dat verzoeker de situatie in Afghanistan zelf als gevaarlijk inschatte. Dit alles staat immers reeds vermeld in het arrest van de Raad waarnaar verweerder verwijst in de bestreden beslissing. Er blijkt verder ook niet dat verzoekers ongestaafde bewering dat hij een vriendin heeft verweerders besluitvorming had kunnen wijzigen. Het gegeven dat verzoeker vrienden of vriendinnen in België zou hebben impliceert op zich immers niet dat een hogere verdragsnorm speelt waardoor verweerder vermogt af te wijken van de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde regel die voorziet dat hij een bevel om het grondgebied moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Daarnaast moet worden onderstreept dat de hoorplicht, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet impliceert dat verweerder hem, alvorens een terugkeerbesluit te nemen, in kennis diende te stellen van zijn

voornemen om dit te doen, om hem mee te delen op welke gegevens hij dat besluit wou baseren, om hem het dossier waarover hij beschikte voor te leggen of om hem een bedenktijd te gunnen. Het volstaat dat verzoeker de mogelijkheid had om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat een bestuur ervan afziet een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 69).

Een schending van het hoorrecht op zich, of als een onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.2.3. Verweerder kon, voor wat het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM betreft, verder dienstig verwijzen naar de beslissing van de commissaris-generaal en naar het arrest van de Raad, aangezien een beoordeling in het licht van deze verdragsbepaling inhoudelijk overeenstemt met een onderzoek in het kader van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, in zoverre het gaat om het onderzoek naar de door verzoeker voorgehouden risico's op vervolging of ernstige schade die zouden volgen uit zijn verwestering en de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad, na een onderzoek van de beschikbare landeninformatie, vaststelden dat verzoeker met zijn uiteenzettingen inzake zijn verwestering en de veiligheidssituatie in Afghanistan niet aannemelijk maakte dat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarnaast werd ook de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan uitvoerig onderzocht. Zowel de commissaris-generaal als de Raad concludeerden dat niet blijkt dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan een reëel risico zou lopen op een bedreiging van zijn leven of persoon, en dat ook geen informatie voorligt die erop wijst dat verzoeker wegens zijn specifieke persoonlijke omstandigheden, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder tekortkwam aan zijn onderzoekplicht in het raam van artikel 3 van het EVRM door geen nieuwe analyse door te voeren aangaande een situatie die reeds werd onderzocht. Er blijkt immers niet dat er nieuwe relevante elementen waren waardoor verweerder niet vermocht terug te vallen op een analyse die reeds door een gespecialiseerde overheidsdienst werd gemaakt en die werd bijgetreden door een rechtscollege.

Verweerder heeft voorts nog onderzocht of de socio-economische situatie in Afghanistan een hinderpaal kon zijn om de bestreden beslissing te nemen en aangegeven waarom hij meende dat dit niet het geval is. Verzoeker toont niet aan dat deze analyse incorrect of onvoldoende is.

Er kan, op basis van verzoekers beschouwingen, niet worden geconcludeerd dat verweerder artikel 3 van het EVRM schond.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat hij een gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Verzoeker stelt in België een vriendin te hebben maar brengt geen stuk aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn bewering enige grond heeft. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat hij in België een duurzame partnerrelatie heeft, dan nog kan niet worden besloten dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. Verzoeker werd immers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten of gemachtigd, zodat de bestreden niet tot gevolg heeft dat hem enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Door te verklaren dat hij bij een Belgisch gezin woont, studies volgt in België en een sociaal netwerk heeft opgebouwd in de regio Namen, toont verzoeker ook niet aan dat enig aspect van zijn privéleven dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang wordt gebracht. De bestreden beslissing verhindert verzoeker niet om opgebouwde contacten verder te onderhouden en er blijkt niet dat hij enkel in België kan studeren. De Raad dient tevens te benadrukken dat verzoeker aan de loutere omstandigheid dat hij in precair verblijf een leven zou hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM kan ontnemen (cf. EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon/Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov/Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi/Verenigd Koninkrijk EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie/Norwegen). In het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was, kan immers slechts in uitzonderlijke omstandigheden worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten. (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10,

Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan. Er blijkt bijgevolg niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familielevens van verzoeker vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet – dat eenzelfde inhoudelijke bescherming biedt als voormelde verdragsbepaling – blijkt niet.

3.2.5. Zoals reeds gesteld blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder de verplichting, die krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op hem rust, heeft gerespecteerd, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door uiteen te zetten dat hij niet akkoord gaat met verweerders argumentatie en hij de analyse van deze elementen onvoldoende acht, toont verzoeker niet aan dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting werd genegeerd en deze bepaling op zich werd geschonden.

3.2.6. Gezien het voorgaande kan tevens niet worden geoordeeld dat verweerder artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of het voorzichtigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het voorzorgsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK